

a majetkové delikty, tam uvedené, může veřejný obžalobce navrhnouti potrestání pro přestupek, nebyl-li by čin zločinem při nižší ceně předmětu. V tomto případě však veřejný obžalobce nepoužil svého práva a zmateční stížnost nemůže z nepoužití předpisu fakultativního odvolovati zmatečnost rozsudku ve směru nesprávného právního posouzení věci.

Čís. 1225.

Pod skutkovou podstatu zločinu podvodu dle §u 199 písm. c) tr. zák. nespadá používání zfalšované váhy prodátelem, by předstírán byl převažek.

(Rozh. ze dne 2. června 1923, Kr I 259/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 2. ledna 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu dle §§ 197, 199 lit. c) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a sprostil obžalovaného z obžaloby (§ 259 čís. 3 tr. ř.) pro zločin dle §u 197, 199 písm. c) tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost obžalovaného jest oprávněna, pokud z důvodu čís. 9 písm. a) §u 281 tr. ř. dovozuje, že nalézací soud použil nesprávně zákona co do úmyslu, tímto zločinem předpokládaného. Skutková podstata zmíněného zločinu předpokládá úmysl pachatelův, poškoditi někoho na jmění nebo na jiných právech. O právu nemůže býti řeči, je-li obsah plnění zcela neurčitý (§§ 869, 1054 obč. zák.). Odběratel kupuje v obchodě zboží v určité váze a za určitý peníz, má právo jen na tuto určitou váhu; obchodník má jen povinnost přenechatí tuto určitou váhu (§ 1053 obč. zák., čl. 324 obch. zák.). Nelze, je-li určitá váha výslovně smluvna, míti za to, že byla současně mlčky ujednána neb i jen obchodníkem slíbena váha větší o neurčitý převažek. Vše, nač odběratel má právo, dostane se mu tedy, jakmile obdrží váhu žádanou a skutečně placenou. Předstírání převažku klame ho v neurčitém očekávání, nepoškozuje ho však na majetku nebo právech. Zfalšování váhy a použití jí stěžovatelem bylo — ježto dle zjištění nalézacího soudu směřovalo jen k tomu účelu, by byl zákazníkům předstírán převažek — sice jednáním nереelním a neslušným, bylo nekalou soutěží, která posud v našem státě trestána není, nenaplnuje však po subjektivní stránce skutkové podstaty zločinu dle §u 197, 199 lit. c) tr. zák., neboť konkurenti, jímž jednáním tím jsou zákazníci odlákáni, nemohou utrpěti škodu, nýbrž může jim toliko ujíti výdělek, s hlediska §u 197 tr. zák. jest však rozhodnou pouze škoda (§ 1323 obč. zák.). Poukazuje-li se pak ku poškození »všeobecného dohlédacího práva státu«, bylo by proti tomu uvéstí, že »dohlédací právo státu« jako předmět podvodu v novější literatuře se právem odmítá, není provádění dohlédacího práva uskutečněním nějakého právního poměru, a objektivní právo nemá ustanovení, jimiž by byl upraven nějaký právní poměr mezi státem a jednotlivcem,

který by bylo lze označiti jako »dohlédací právo«. Poněvadž úmysl, ke skutkové podstatě shora uvedeného zločinu potřebný, jenž musí směřovati k tomu, by odběrateli dáno bylo zboží v menší váze, než jakou požaduje a skutečně platí a na jakou má právní nárok, jest zjištěním nalézacího soudu vyloučen, bylo jednání obžalovaného nesprávně podřaděno ustanovení §§ 197 a 199 tr. zák. a bylo proto napadený rozsudek již z důvodu zmatečnosti dle §u 281 čís. 9 lit. a) tr. ř. zrušiti.

Čís. 1226.

Vzešly-ly podle výsledku hlavního přelíčení pochybnosti o správnosti posudku lékařské fakulty, dlužno je odstraniti v prvé řadě vyžádáním opětného posudku fakulty.

(Rozh. ze dne 2. června 1923, Kr II 11/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 15. listopadu 1922, jímž byl obžalovaný MUDr. Michael Sch. podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin dle §u 356 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost státního zastupitelství, která napadá rozsudek nalézacího soudu z důvodů §u 281 čís. 4, 5 a 9 a) tr. ř., jest již, pokud uplatňuje důvod dle §u 281 čís. 4 tr. ř., odůvodněna. Na návrh státního zastupitelství vyžádán byl vyšetřujícím soudcem posudek lékařské fakulty Karlovy university v Praze o tom, zda obžalovaný Dr. Michael Sch. dopustil se při léčení Františky S-ové takových chyb, že z nich nevědomost jeho je na bíledni, a zda nastalo z toho těžké poškození, případně smrt Františky S-ové. Po podání tohoto posudku bylo v trestním vyhledávání pokračováno a nelze upříti, že při hlavním líčení změnil se skutkový podklad posudku ve více podstatných bodech, jak také zmateční stížnost sama uznává. Tak zejména svědek Dr. Felix K. opravil svou výpověď před vyšetřujícím soudcem dle protokolu ze dne 18. října 1921 v ten rozum, že se obžalovaný pouze ptal, nemůže-li vzniknouti hlouběji, avšak mu neřekl, že sám hlouběji přišel, a také svědek Dr. Emil S. udal, že zápis v jeho protokolu ze dne 15. října 1921, že smrt nastala perforací, jest nesprávným, jelikož nemluvil o perforaci, nýbrž o inforaci střevních vředů, poukazuje k tomu, že otvory střevní byly původu staršího, kdežto fakulta položila svému posudku za základ protokoly oněch svědků ze dne 18. října, pokud se týče 15. října 1921 a vycházela z toho, že obžalovaný nejen dělohu proděravěl, nýbrž zachytil a rozhmotil také kličky tenkého střeva a stěny měchýře močového. Dále potvrdila svědkyně Antonie N-ová, že si S-ová již více neděl před 13. říjnem 1921 stěžovala na bolesti také v břiše, že u ní pozorovala velmi odporný zápach z úst a že také z ní celé šel nepříjemný zápach,